

csak nem nézték meg eleve
ezt a vacak földet, mifajta,
hogy egyáltalán élni rajta
érdemes-é — úgyis befalta
eleinknek is eleit
és elejét is és az alját,
mint ahogy majd mohón befalják
utódaikat is örök-
falánk rögök,
s fölül, alul, elöl, mögött
oda jut mind, végignyögött-
végigröhögött-végigkába
élet után az éjszakába.

Rosszak? Nem mi, felnöttekül
s szüleink-eleink voltak rosszak,
hogy félig kész világra hoztak?

Én feleim, éjjeleim
határán hiába figyelek:
nem védnek védjelek,
s jobb nem gondolni földre-égre,
jobb nem tűnődni, hogy mivégre,
csak az marad, hogy védjelek,
ahogy tudlak, e vak világtól,
méregtől, ólomtól meg ágtól
s magamtól is megvédjelek.
Amíg kisdéd lángjaink égnek,
nincs helye ócska bölcsességnek.
Vár egy asszony és két gyerek.

GONDA ZOLTÁN RAJZA